

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie stwierdza, że zaskarżony w niniejszym odwołaniu wyrok Sądu Pierwszej Instancji jest obciążony błędem polegającym na błędnej interpretacji i zastosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.

1.1 Zarzut pierwszy: wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nie zbadał rozpatrywanych znaków towarowych z punktu widzenia „całościowej oceny” lub wywieranego przez nie „całościowego wrażenia”.

Z utrwalonej zasady wynika, że całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w zakresie, w jakim dotyczy ona wizualnego, fonetycznego lub koncepcyjnego podobieństwa omawianych znaków, należy oprzeć na wywieranym przez nie całościowym wrażeniu, ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących. Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nie zastosował się do tej zasady i ponadto stwierdził prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opierając swoją ocenę jedynie na fakcie, że rozpatrywane znaki towarowe mają element wspólny „CENTER”.

W zaskarżonym wyroku nie dokonano oceny znaków towarowych w oparciu o „całościową ocenę” i wywierane przez nie „całościowe wrażenie”. Zamiast tego w zaskarżonym wyroku wykorzystane zostało podejście analityczne i dokonano porównania znaku towarowego „CENTER” z jednej strony i pierwszego elementu słownego „CENTER” spornego znaku towarowego z drugiej strony odmawiając jakiegokolwiek znaczenia drugiemu słownemu komponentowi „SHOCK”. Wprawdzie w zaskarżonym wyroku odwołano się do kryterium całościowej oceny i wywieranego przez nie całościowego wrażenia to jednak by działać zgodnie z prawem nie wystarczy zacytować kryterium wypracowanego w orzecznictwie — należy ponadto prawidłowo zastosować je w danej sprawie. Nie miało to miejsca w zaskarżonym wyroku. W wyroku tym Sąd ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że dwa porównywane znaki towarowe są podobne do siebie gdyż mają wspólny element słowny „CENTER” nie wyjaśniając dlaczego element słowny „SHOCK” nie wystarcza, ażeby wykluczyć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie stwierdza także, że Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo zniekształcając fakty oraz nie wywiązując się z obowiązku uzasadnienia wyroku.

1.2. Zarzut drugi: wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji w zaskarżonym wyroku nie uwzględnił niektórych niezwykle istotnych i mających znaczenie dla sprawy czynników

Zaskarżony wyrok narusza także art. 8 ust. 1 lit. b), ponieważ nie dokonuje oceny czynników, które są niezwykle istotne w celu stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w

przypadku rozpatrywanych znaków towarowych. W szczególności Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił długiego okresu, w którym porównywane znaki współistniały oraz braku wprowadzenia w błąd, co zostało obszernie wyjaśnione w skardze przed Sądem Pierwszej Instancji.

Ponadto Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał prawidłowej oceny innego istotnego czynnika, którym jest poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców. Jest to bowiem nielogiczne, żeby Sąd Pierwszej Instancji stwierdził, iż właściwie poinformowany, dostatecznie uważny i rozsądny konsument nie zauważyłby obecności wyrazu „SHOCK” i uznał, że rozpatrywane znaki towarowe nie tylko charakteryzują wizualne i fonetyczne różnice, ale także inne znaczenie a mianowicie w znaku towarowym „CENTER” oznacza „środek czegoś” zaś w znaku towarowym „CENTER SHOCK” ze względu na obecność najbardziej odróżniającego komponentu „SHOCK” wyrażenie to przywołuje na myśl silne doznanie (szok), którego doświadczył konsument żując środek gumy.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i odpowiednio uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 113 regulaminu;
- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala w drodze stwierdzenia nieważności decyzji Wydziału Unieważnień OHIM z dnia 24 listopada 2005 r. dotyczącej wniosku o unieważnienie nr 941 C 973065 oraz obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi w ramach postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości, jak również kosztami wniosku o unieważnienie wniesionego do OHIM zgodnie z art. 22 regulaminu;
- posiłkowo, jeśli stan postępowania na to nie pozwala, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania jej przez Sąd Pierwszej Instancji zgodnie z wiążącymi kryteriami ustanowionymi przez Trybunał Sprawiedliwości.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 7 września 2009 r. — Said Shamilovich Kadzoev przeciwko Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawa C-357/09)

(2009/C 267/79)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Uczestnicy postępowania przed sądem krajowym

Said Shamilovich Kadzoev

Ministerstvo na vatreshnite raboti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że:
  - a) jeśli w prawie krajowym państwa członkowskiego nie został ustanowiony maksymalny okres zatrzymania ani określone powody przedłużenia zatrzymania przed transpozycją wymogów zawartych w rzeczonyj dyrektywie a podczas jej transpozycji nie postanowiono, że nowe przepisy działają z mocą wsteczną, wymogi ustanowione w dyrektywie nie stosują się i powodują, iż bieg terminu rozpoczyna się dopiero w chwili ich transpozycji do prawa krajowego państwa członkowskiego?
  - b) do okresu zatrzymania w specjalistycznym ośrodku w celu wydalenia w rozumieniu dyrektywy nie zalicza się okresu, w którym wykonanie decyzji o wydaleniu [z terytorium] państwa członkowskiego podlegało zawieszeniu na mocy wyraźnego przepisu ze względu na prowadzenie postępowania w przedmiocie przyznania prawa azylu wszczętego na wniosek obywatela państwa trzeciego, w sytuacji gdy w trakcie tego postępowania nadal przebywał on we wspomnianym specjalistycznym ośrodku, na co zezwalają przepisy państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że do okresu zatrzymania w specjalistycznym ośrodku w celu wydalenia w rozumieniu dyrektywy nie zalicza się okresu, w którym wykonanie decyzji o wydaleniu [z terytorium] państwa członkowskiego podlegało zawieszeniu na mocy wyraźnego przepisu ze względu na to, że jednocześnie toczyło się postępowanie w przedmiocie skargi wniesionej przeciwko tej decyzji, w sytuacji gdy w trakcie tego postępowania obywatel [państwa trzeciego] nadal przebywał we wspomnianym specjalistycznym ośrodku nie posiadając ważnego dokumentu tożsamości i ponadto nasuwają się wątpliwości co do jego tożsamości lub gdy nie posiada on środków utrzymania czy też zachowuje się agresywnie?
- 3) Czy art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że brak jest rozsądnych perspektyw wydalenia jeśli:
  - a) w chwili dokonywania przez sąd kontroli zatrzymania państwo, którego zainteresowany jest obywatelem odmawia wydania mu dokumentu podróży w celu jego powrotu i do chwili tej nie osiągnięto porozumienia z żadnym państwem trzecim w przedmiocie przyjęcia zainteresowanego przez takie państwo, w sytuacji gdy organy administracyjne państwa członkowskiego nadal dokonują starań w tym celu?
  - b) w chwili dokonywania przez sąd kontroli zatrzymania istniała umowa o readmisji, zawarta między Unią Europejską i państwem, którego obywatelem jest zainteresowany, jednak ze względu na pojawienie się nowego dowodu a mianowicie świadectwa urodzenia zainteresowanego państwo członkowskie nie powołało się na przepisy rzeczonyj umowy a zainteresowany nie chce wrócić?
  - c) możliwości przedłużenia okresu zatrzymania przewidzianego w art. 15 ust. 6 dyrektywy zostały wyczerpane a w chwili dokonywania przez sąd, zgodnie z art. 15 ust. 6 lit. b) dyrektywy kontroli zatrzymania brak było porozumienia zawartego z państwem trzecim w przedmiocie przejścia przez nie zainteresowanego?
- 4) Czy art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że, jeśli podczas dokonywania kontroli zatrzymania mającego na celu wydalenie zainteresowanego do państwa trzeciego stwierdzone zostaje, że brak jest odpowiednich powodów do jego wydalenia i że zostały wyczerpane powody przedłużenia jego zatrzymania to:
  - a) mimo to nie należy nakazać jego natychmiastowego uwolnienia w razie kumulatywnego wystąpienia następujących okoliczności: zainteresowany nie posiada ważnego dokumentu tożsamości, przy czym nie ma znaczenia jak długo trwałby jego okres ważności i dlatego pojawiają się wątpliwości co do jego tożsamości, zachowuje się on agresywnie, nie dysponuje jakimikolwiek środkami utrzymania i brak jest osób trzecich, które zobowiązałyby się zapewnić jego utrzymanie?

- b) przy podejmowaniu decyzji o jego uwolnieniu należy przy uwzględnieniu okoliczności danego przypadku zbadać czy obywatel państwa trzeciego dysponuje zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa członkowskiego niezbędnymi środkami dla celów pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego oraz posiada adres, pod którym może zamieszkiwać?

(¹) Dz. U. L 348, s. 98.

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-363/09)

(2009/C 267/80)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Parpala i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że utrzymując w mocy art. 38 Ley 43/2002, de 20 de noviembre de 2002, de sanidad vegetal [ustawy 43/2002 z dnia 20 listopada 2002 r. o zdrowiu roślin] Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 13 dyrektywy 91/414/EWG (¹);

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 91/414/EWG wynika z potrzeby zharmonizowania krajowych przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin. W tym celu ustanawia jednolite zasady odnoszące się do warunków i procedur udzielania zezwoleń na dopuszczenie do obrotu tych produktów.

Artykuł 13 tej dyrektywy zawiera przepisy dotyczące, z jednej strony, danych, które muszą przedstawić ubiegający się o zezwolenie na dopuszczenie danego środka ochrony roślin do obrotu, a z drugiej strony, korzystania z tych danych i ich ochrony, gwarantując, poza określonymi wyjątkami, ich poufność.

Dyrektywa dokonuje pełnej harmonizacji i w związku z tym państwo członkowskie nie może przyjmować przepisów na szczeblu krajowym, zobowiązujących podmioty gospodarcze do dzielenia się danymi dostarczonymi przez pierwszego wnioskodawcę, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 13 ust. 7.

Mimo to art. 38 Ley 43/2002 zezwala na dostęp do danych pochodzących z badań i doświadczeń w przypadkach innych niż sytuacje określone wyraźnie w dyrektywie.

Komisja uważa, że z uwagi na to, że państwu hiszpańskiemu nie przysługiwał jakikolwiek zakres uznania przy transpozycji do prawa krajowego art. 13 dyrektywy 91/414/EWG i że nie wszczęło ono postępowania w celu stwierdzenia nieważności tego przepisu, ustanowienie odstępstwa od systemu dostępu do danych zawartych w dokumentacji ze spraw dotyczących dopuszczenia do obrotu środków ochrony roślin, które nie jest przewidziane w ww. dyrektywie, stanowi naruszenie prawa wspólnotowego.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 8 lipca 2009 r. w sprawie T-226/08 Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); uczestnik postępowania: Schwarzbärau GmbH; wniesione w dniu 14 września 2009 r. przez Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH

(Sprawa C-364/09 P)

(2009/C 267/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH (przedstawiciel: adwokat P. Wadenbach)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Schwarzbärau GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 8 lipca 2009 r. w sprawie T-226/08;

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 kwietnia 2008 r. (sprawa R 1124/2004-4);

— unieważnienie w całości wspólnotowego znaku towarowego nr 505 503 „ALASKA” z powodu istnienia bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;

— posiłkowo względem żądania zawartego w tiret trzecie, unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego nr 505503 „ALASKA” przynajmniej w odniesieniu do następujących towarów: „wody mineralne i gazowane oraz inne napoje bezalkoholowe”, należące do klasy 32.